

Sygn. XXV C 2357/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SR del. Anna Ogińska-Łągiewka
Protokolant:	sekretarz sądowy Dorota Wesołowska

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2021 r. w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko R. T. (1)

o zapłatę

1. powództwo oddala;
2. zasądzić od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego R. T. (1) kwotę 5.417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XXV C 2357/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 czerwca 2019 r. (data nadania na pocztę – k. 19), złożonym przeciwko R. T. (1), powód Bank (...) z siedzibą w W. wniósł powództwo o zapłatę w postępowaniu upominawczym, żądając od pozwanego zapłaty kwoty 66.860,95 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego począwszy do dnia 21 maja 2019 r. do dnia zapłaty z zastrzeżeniem, że wysokość odsetek za opóźnienie nie może przekroczyć maksymalnych odsetek za opóźnienie w rozumieniu kodeksu cywilnego; kwotę 16.692,77 zł. tj. łącznie kwoty 83 553,72 złote, a także o zasądzenie poniesionych przez stronę powodową kosztów procesu, w tym również opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów wynikających z poświadczenia dokumentów u notariusza w wysokości 51,66 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony w dniu 9 grudnia 2013 r. zawarły umowę pożyczki nr (...). Pozwany jako pożyczkobiorca nie wykonał zobowiązania w zakresie spłaty wierzytelności. Nie doszło do spłaty zaległych rat co skutkowało wypowiedzeniem przedmiotowej umowy stawiając całą należność w stan wymagalności w dniu 29 czerwca 2017 r. (pозew k.3-3v).

Sąd Okręgowy nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym uwzględnił żądanie w całości (nakaz zapłaty k.21).

W sprzeciwie z dnia 26 lipca 2019 r pozwany R. T. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował zasadność oraz wysokość roszczenia powodowego banku, zarówno co do roszczenia głównego (w tym opłaty z tytułu ubezpieczenia), jak też odsetkowego. Argumentując swoje stanowisko pozwany podkreślił, że wyciąg z ksiąg bankowych nie posiada waloru dokumentu urzędowego, zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Jednocześnie strona pozwana podniosła, że powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu, iż sama umowa pożyczki numer (...) została skutecznie zawarta, by dokonano wypłaty środków z w/w umowy pozwanemu, a także by doszło do skutecznego wypowiedzenia w/w umowy pożyczki, gdyż treść złożonego oświadczenia o wypowiedzeniu nie spełnia warunków wskazanych w art. 75c Prawa bankowego. Ponadto nieprzedstawienie relewantnego dowodu na okoliczność prawidłowego doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty zaległości, ostatecznego wezwania oraz zawiadomienia o wypowiedzeniu umowy pożyczki numer (...) skutkuje więc koniecznością uznania przez Sąd braku wymagalności roszczeń z niej wynikających. Tym bardziej, że strona powodowa nie wykazała by zostały podpisane przez osoby upoważnione do reprezentacji banku w stosunkach z klientami. Pozwany powołał też argumentację odnoszącą się do abuzywności niektórych z postanowień umownych (sprzeciw – k. 27-30).

W replice na sprzeciw strona powodowa podkreśliła, że umowa pożyczki numer (...) została opatrzona podpisami osób upoważnionych do reprezentacji banku, który to następnie dokonał wypłaty środków z tej umowy. Powodowa spółka podniosła również, że pozwana nie zakwestionowała w sposób skuteczny wysokości roszczenia powódki, na którego istnienie i wysokość przedstawiła relewantne dowody. Pozwany nie regulował zaś w sposób terminowy wymagalnych rat. Strona powodowa, przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu przeprowadziła też procedurę restrukturyzacyjną zapoczątkowaną wnioskami pozwanego i dopiero ustosunkowując się odmownie do każdego z nich zawartą z pozwaną umowę wypowiedziała, kierując ponadto to oświadczenie na adres wskazywany wielokrotnie przez samego pozwanego. Dowodem tego miał być wydruk z księgi nadawczej opatrzony pieczęcią Poczty Polskiej. W ocenie powodowego banku treść wypowiedzenia również spełnia warunki z art. 75c Prawa bankowego. W świetle powyższego, powódka dokonała niezbędnych czynności by doszło do skutecznego wypowiedzenia w/w umowy kredytu, a jej wiarygodność stała się wymagalna. Ponadto zakwestionowała zarzuty odnoszące się do bezpodstawności naliczania przez bank składki ubezpieczeniowej i abuzywności postanowień odnoszących się do oprocentowania pożyczki (pismo przygotowawcze – k. 38 -42).

Pismem procesowym z dnia 25 listopada 2019 r pozwany podniósł, że księga nadawcza przedłożona do repliki na odpowiedź na pozew nie może stanowić dowodu skutecznego doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu skoro nie zawiera prawidłowo określonych danych osobowych pozwanego (pismo przygotowawcze – k. 131-132).

Strony na dalszym etapie postępowania podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2013 r. Bank (...) z siedzibą w W., występujący jako pożyczkodawca i reprezentowany przez osoby upoważnione do jego reprezentacji: T. K. (dyrektora) i M. O. (doradcę) zawarł z pozwanym R. T. (1), jako pożyczkobiorcą umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Do umowy załączono deklarację zgody pożyczkobiorcy na objęcie dobrowolnym pakietem ubezpieczenia (umowa pożyczki, k.7-11, odpis pełny KRS powodowego banku – k. 65-70 v, pełnomocnictwa – k. 61-64, deklaracja – k. 54).

Zgodnie z treścią § 1 umowy bank udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 82.185,30 zł na okres od 9 grudnia 2013 r do 8 grudnia 2023 r. (umowa kredytu, k. 7-11).

Zgodnie z § 5 bank miał wypłacić pozwanemu pożyczkę w 5 transzach na enumeratywnie wskazane rachunki pozwanego w następujących kwotach: 15.002,40 zł; 8.473,89 zł; 14.870,57 zł; 14.909,20 zł - tytułem spłaty pożyczki i 2.301,20 zł na rachunek pożyczkobiorcy (umowa kredytu, k.7-11).

Na podstawie § 6 ust. 2 przedmiotowej umowy pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w terminach i kwotach określonych w harmonogramie spłat stanowiącym integralną część umowy (umowa kredytu, k.7-11).

Na podstawie § 8 umowy stopa oprocentowania wyrażona była jako zmienne oprocentowanie ustalane jako suma stopy bazowej i stała marża banku, która wynosiła wówczas 8,8 pnkt. procentowego. Oprocentowanie pożyczki w dniu zawarcia umowy wynosiło 10,69 % w stosunku rocznym. Niespłacone w terminie określonym w niniejszej umowie bądź w następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wierzytelności banku z tytułu umowy traktowane miały być jak zadłużenie przeterminowane, w tym kwota kapitału/rata kapitału jako kapitał przeterminowany. Bank został uprawniony do pobierania odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Na dzień podpisania niniejszej umowy roczna stopa procentowa zadłużenia przeterminowanego wynosiła 16% (umowa kredytu, k.7-11).

Strony uzgodniły, iż prawne zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowi ubezpieczenie na wypadek utraty pracy albo śmierci wskutek nieszczęśliwego wypadku i wynosi 0,0920 % całkowitej kwoty pożyczki za okres kredytowania tj. do dnia 8 grudnia 2023 r. Natomiast składka na życie oraz na wypadek trwałej całkowitej niezdolności do pracy, trwałego inwalidztwa wskutek nieszczęśliwego wypadku, czasowej niezdolności do pracy lub poważnego zachorowania wynosi 0,1780% całkowitej kwoty pożyczki za okres kredytowania tj. do dnia 8 grudnia 2023 r. Składki miały być pobierane z góry, jednorazowo za cały okres ubezpieczenia z kwoty pożyczki w ciężar rachunku kredytowego (umowa pożyczki, k.7-11).

Na mocy § 15 ust. 1 bank uprawniony został do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez pożyczkobiorcę zdolności kredytowej albo w przypadku niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków jej udzielenia. Ponadto na podstawie § 16 ust. 1 następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, pożyczkobiorca zobowiązany został do spłaty całości zadłużenia, pod rygorem przystąpienia banku do dochodzenia swoich wierzytelności z prawnych zabezpieczeń spłaty pożyczki i majątku pożyczkobiorcy (umowa pożyczki, k.7-11).

Bank wypłacił pozwanemu pożyczkę zgodnie z treścią umowy (dyspozycje k.84-87).

Zdarzało się, iż pozwany uiszczał raty kredytu w kwotach i terminach odbiegających od przyjętego harmonogramu, co powodowało naliczenie przez powodowy bank odsetek za opóźnienie od należności przeterminowanych (wydruk historii rachunku kredytu – k. 71-83v; harmonogram spłat – k.58-60).

Powód do dnia wniesienia powództwa nie dokonał spłaty kwoty 83.553,72 zł, wynikającej z umowy w/w kredytu (wydruk z rachunku – k.71-83, wyciąg z ksiąg banku – k. 4).

W piśmie datowanym na 19 lipca 2019 r. (w treści pisma bank oznaczył adres pozwanego jako ul. (...), (...)-(...) W.) powodowy Bank wskazał, iż pozwany zobowiązany jest do uregulowania zadłużenia wynikające z umowy numer (...) w kwocie 71.262,31 zł, w tym 66.860,95 zł z tytułu kapitału i 4.401,36 zł tytułem odsetek w terminie 14 dni, pod rygorem wystąpienia na drogę postępowania sądowego. Pismo zostało podpisane przez osoby uprawnione do reprezentacji banku (pismo z 19 lipca 2017 r. - k. 5; pełnomocnictwo – k.100-101;KRS powoda k. 102-103).

Pomiędzy stronami sporu prowadzone były rozmowy dotyczące rozwiązania sytuacji związanej z zadłużeniem pozwanego. Pozwany m.in. wystosowywał do powodowego banku wnioski o restrukturyzację zadłużenia w dniu 30 stycznia 2017 r., 24 marca 2017 r., 10 sierpnia 2017 r. W przedmiotowych pismach jako swój adres wskazywał: ul. (...), (...)-(...) W.. Bank w ostateczności nie wyraził jednak zgody na wprowadzenie rozwiązań restrukturyzacyjnych (kserokopia wniosków – k.89-91, 94-206, pisma banku - 208-208v, 92-92v, 94-94).

Pismem datowanym na 8 maja 2017 r w związku z niedotrzymaniem umownych warunków spłaty zadłużenia objętego umową numer (...) bank wskazał, iż wypowiada przedmiotową umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia wzywając do całkowitej spłaty zadłużenia, która na dzień 8 maja 2017 r wynosi 6.179,54 złote, w tym 3.300,06 zł z tytułu kapitału wymagalnego; 63.560,89 zł z tytułu kapitału niewymagalnego; 2.827,74 zł tytułem kapitału przeterminowanego; 51,74 zł tytułem odsetek karnych; 329,41 zł z tytułu odsetek niewymagalnych. Nieuregulowanie zobowiązań wobec banku w zakreślonym terminie spowoduje natomiast, że w następnym dniu po

upływie okresu wypowiedzenia całość zadłużenia stanie się wymagalna wypowiedzeniem, a w konsekwencji bank będzie uprawniony do wszczęcia postępowania egzekucyjnego w stosunku do pozwanego albo zakwalifikowania wierzytelności do sprzedaży do wyspecjalizowanej firmy windykacyjnej lub funduszu sekurytyzacyjnego. Spłata zadłużenia wymagalnego w terminie 30 dni od daty otrzymania niniejszego pisma spowoduje, iż wypowiedzenie traci moc. W piśmie jako adres pozwanego wskazano Ul. (...), (...)-(...) W. (pismo zawierające wypowiedzenie – k. 97-97v, pełnomocnictwo – k.100-101, odpis pełny KRS – k. 102-103).

Sąd dokonał następującej oceny dowodów:

Sąd co do zasady uznał za wiarygodne źródło dowodowe w postaci dokumentów przedstawionych przez strony, w tym prywatnych – w zakresie w jakim miały one charakter bezsporny bądź nie zostały skutecznie zakwestionowane przez stronę przeciwną. Tym samym, Sąd swoje ustalenia poczynił również w oparciu o wyciąg z ksiąg bankowych, który obecnie nadal zachowuje moc dokumentu prywatnego (art. 253 k.p.c.), a pozwany jednocześnie nie wykazał odpowiednimi dowodami, że wierzytelność zwrócił zgodnie z ciężarem wynikającym z art. 6 k.c., tym samym należało uznać, iż powód udowodnił wysokość roszczenia dochodzonego w tym postępowaniu.

Należy podkreślić dodatkowo, że niektóre z twierdzeń powoda nie zostały zakwestionowane przez pozwanego, a do części z okoliczności faktycznych przytoczonych przez pozwanego nie odniósł się powód, w tym stanie rzeczy Sąd przyjął w stanie faktycznym, iż w takiej sytuacji te twierdzenia nie zostały zakwestionowane i przyjął je za prawdziwe (231 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie niniejszej powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko pozwanemu R. T. (1) jako pożyczkobiorcy o zapłatę zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej z dnia 9 grudnia 2013 r numer (...).

Pozwany R. T. (1) kwestionował w pierwszej kolejności istnienie w/w stosunku prawnego łączącego strony sporu.

Biorąc pod uwagę zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowody, bezzasadny okazał się zarzut pozwanego dotyczący nieprawidłowej reprezentacji strony powodowej przy zawarciu umowy pożyczki numer (...), zważywszy że umocowania do takich czynności dla T. K. i M. O. zostało złożone do akt. W konsekwencji powyższego, należało uznać, że w/w umowa została zawarta w sposób skuteczny.

Ponadto, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania twierdzeń strony powodowej zarówno co do wysokości roszczenia dochodzonego przez nią w niniejszym postępowaniu (w tym naliczania składki ubezpieczeniowej), jak też okoliczności wypłaty należnych pozwanemu z tytułu umowy pożyczki środków. Przechodząc natomiast do wysokości roszczenia dochodzonego przez stronę powodową, wskazać należy, że w ocenie Sądu została ona należycie wykazana przez powódkę, w związku z czym nie budziła zastrzeżeń. Zdaniem Sądu, powódka w należyty sposób wykazała wysokość zadłużenia pozwanego względem niej jako pożyczkodawcy z tytułu przedmiotowej umowy. Na poparcie swoich twierdzeń powódka przedłożyła dokumentację w postaci wydruku historii rachunku kredytu i harmonogramu spłat. Wskazane dokumenty obrazują wysokość zadłużenia pozwanego względem powódki, powstałego z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki gotówkowej. Prawdą jest, że dokumenty przedłożone przez powodowy Bank nie stanowią dokumentów urzędowych, a jedynie dokumenty prywatne. Niemniej jednak, w ocenie Sądu nie podważa to ich waloru i mocy dowodowej. Wskazania wymaga to, że przedłożona dokumentacja bankowa sporządzona została przez podmiot w tym zakresie profesjonalny (bank) oraz, że zawiera ona informacje zgromadzone w trakcie trwania umowy, obejmujące zapis operacji dokonanych na rachunku pożyczkobiorcy. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania poprawności i wiarygodności wskazanych dokumentów, tak co do wysokości roszczenia głównego, jak i do roszczenia odsetkowego. Sąd przyjął zatem za uzasadnione wyliczenie wysokości roszczenia strony

powodowej względem pozwanych na kwotę 66.860,95 tytułem należności głównej i kwoty 16.692,77 zł. W ocenie Sądu, przedstawione powyżej okoliczności zostały w sposób należyty udowodnione przez stronę powodową.

Ponadto, w tym miejscu na uwagę zasługuje również to, że Sąd nie znalazł podstaw do podważenia możliwości powołania się przez stronę powodową na wyciąg z ksiąg bankowych, dokumentujący wysokość zadłużenia pozwanego względem powodowego banku. Sąd Okręgowy przyjmuje za uzasadnione stanowisko wskazujące, iż skoro wyciąg z ksiąg bankowych został przewidziany w art. 458 § 3 k.p.c. jako wystarczający dowód do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym to niezasadne jest kwestionowanie mocy i waloru dowodowego dowodu z wyciągu z ksiąg bankowych również w postępowaniu procesowym rozpoznawczym. (tak też: Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z dnia 16 grudnia 2014 r., sygn. I ACz 2380/14, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 maja 2015 r., sygn. I ACa 1702/14). Faktem jest, że wyciąg z ksiąg bankowych stanowi dokument prywatny, który jako taki również posiada walor dowodowy. Prawdziwość oświadczenia zawartego w przedmiotowym wyciągu z ksiąg bankowych nie została jednak w żaden sposób podważona przez stronę pozwaną. Co więcej, na poparcie swojego stanowiska co do wysokości zadłużenia strony pozwanej, jak już wskazano powyżej, powódka przedłożyła również szereg innych dokumentów, z których wskazane okoliczności bezsprzecznie wynikają. Strona pozwana nie przedstawiła natomiast jakiegokolwiek materiału dowodowego, który podważałby stanowisko strony powodowej. Zarzuty pozwanego zarówno co do istoty jak i wysokości ich zobowiązania względem powódki nie znajdują żadnego pokrycia. Strona pozwana nie podważyła skutecznie poprawności wyliczeń dokonanych przez powódkę i nie przedstawiła jakiegokolwiek konkretnego zarzutu co do np. prawidłowości zarachowania wpłat dokonanych przez stronę pozwaną. Strona pozwana nie przedłożyła jakiegokolwiek dowodu na poparcie swych dosyć ogólnikowych twierdzeń, podważających stanowisko powódki. Pozwany nie przedłożył żadnego dowodu, np. z dokumentów, czy chociażby nie wnieśli o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia poprawności wyliczeń zadłużenia, dokonanych przez stronę powodową. Pozwany nie sformułował do treści przedłożonych przez powódkę dokumentów, żadnych konkretnych i umotywowanych zastrzeżeń tak co do formalnej jak i merytorycznej prawidłowości widniejących w nich zapisów. Nie wskazał także konkretnych operacji na rachunku pozwanego, które byłyby w jego ocenie niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy ani także nie wymienili błędów czy nieścisłości w sposobie wyliczenia kwoty, której zasądzenia domaga się powódka. Strona pozwana ograniczyła się jedynie do podważenia wiarygodności i prawidłowości przedstawionej przez powódkę dokumentacji bez jednoczesnego umotywowania i wykazania swojego stanowiska. W ocenie Sądu strona pozwana podważając wysokość dochodzonej przez powódkę kwoty nie umotywowała swoich twierdzeń w należyty sposób. W tym momencie zaś to pozwanego obciążał dowód wykazania okoliczności niweczących prawo powoda, a więc, że wiarygodność zwrócili (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 1999r., II CKN 390/98, OSNC 1999, nr 12, poz. 217). Na pozwanym więc spoczywał obowiązek udowodnienia, że dokonał spłaty kredytu, do której to spłaty wraz z należnymi odsetkami i opłatami był na mocy zawartej umowy zobowiązany. W żaden sposób nie udowodnili zaś, aby dokonali choćby częściowej spłaty należnego powodowi długu.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że w ocenie Sądu wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia została w sposób należyty przez nią wykazana.

Jak wskazano już powyżej pozwany nie wykazał też by nie otrzymał od powódki kwot należnych tytułem zawartej umowy pożyczki. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przedstawił potwierdzenia złożenia dyspozycji przelewu kwot wynikających z tej umowy. Znamienne jest też, że pozwany do czasu wszczęcia niniejszego postępowania nie kwestionował wypłaty pożyczki. Z akt sprawy wynika zaś okoliczność z goła odmienna, skoro bowiem we wnioskach o restrukturyzację wnosił o podjęcie działań naprawczych swojego zadłużenia to aby ono powstało musiał wprawdzie otrzymać odpowiednie środki od banku.

Odnosząc się z kolei do zarzutu pozwanego dotyczące zawarcia w umowie pożyczki z dnia 9 grudnia 2013 r. niedozwolonych postanowień umownych dotyczących zmiennego oprocentowania podnieść należy, że na oprocentowanie składała się stała marża banku oraz stawka referencyjna WIBOR, która wprowadzała stan niepewności co do rzeczywistej stopy odsetek. W związku z tym pozwany powinien przedstawić dowody (inne niż

własne oświadczenia banku) wskazujące na kształtowanie się stawki WIBOR w taki sposób. Takowych dowodów pozwany nie złożył, jego twierdzenie w tym zakresie było bezzasadne.

Natomiast zarzut pozwanego, iż przedsądowe wezwanie do zapłaty i oświadczenie o wypowiedzeniu umowy podpisały osoby nieuprawnione do działania w imieniu banku, wskazania wymaga, iż zważywszy na złożenie do akt sprawy umocowania do takich czynności udzielonego osobom podpisującym to oświadczenie twierdzenie to okazało się bezpodstawne.

W ocenie Sądu za nieuzasadniony należy również uznać zarzut pozwanego, iż bank uchybił procedurze z art. 75c ustawy Prawo bankowe.

Wskazać wypada, iż zmiana art. 75 ust. 1 ustawy Prawo bankowe wchodząca w życie od dnia 1 stycznia 2016 r. nie wpłynęła w żaden sposób na obligatoryjność zastosowania procedury z art. 75 c tej ustawy. Do tego dnia bowiem przepis art. 75 ust. 1 ustawy Prawo bankowe obowiązywał w następującym brzmieniu: „W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank, może z zastrzeżeniem art. 75 c, obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu” Pomimo, iż od dnia 1 stycznia 2016 r. kiedy to wszedł w życie w zmienionej już postaci nie warunkując już skuteczności wypowiedzenia od zastosowania procedury z art. 75 c, to jednocześnie ostatni ze wskazanych przepisów obowiązywał i nadal obowiązuje w obrocie prawnym. W konsekwencji, skoro pomimo zmiany brzmienia art. 75 ust. 1 Prawa bankowego przepis art. 75c nie został zmieniony ani uchylony, to nawet po 1 stycznia 2016 r. (wbrew twierdzeniu powoda) nadal istnieje konieczność zastosowania jeszcze przed złożeniem przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu procedury, inaczej przepis ten należałoby uznać za martwy. Odmienna interpretacja w ocenie Sądu Okręgowego nie dałaby się pogodzić z ratio legis tego przepisu. Wykładnia celowościowa przemawia za przyjęciem, że obowiązujący w bycie prawnym przepis winien być stosowany i przestrzegany, tym bardziej, gdy jest to przepis o charakterze semidystryktywnym (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28.08.2019 r., I ACa 466/2018).

Zgodnie z przepisem art. 75 c pkt 1, 2, 3, 4, 5 ustawy prawo bankowe jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu to bank zobowiązany jest do dokonania wezwania do zapłaty wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni, jednocześnie w takim wezwaniu bank jest zobowiązany do poinformowania kredytobiorcy o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien umożliwić restrukturyzację zadłużenia jeśli jest to uzasadnione dokonaną przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Warunki restrukturyzacji powinny być uzgodnione przez obie strony umowy. W przypadku odrzucenia wniosku o restrukturyzację bank jest zobowiązany do przekazania kredytobiorcy pisemnych szczegółowych wyjaśnień w przedmiocie przyczyny odrzucenia tego wniosku.

Jak wskazano już powyżej, dla swojej skuteczności i ważności wypowiedzenie umowy kredytu musi zostać poprzedzone procedurą określoną w art. 75c ustawy prawo bankowe (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28.08.2019 r., I ACa 466/2018). Z przepisu tego nie wynika oczywiście obowiązek banku do uwzględnienia wniosku o restrukturyzację kredytu, bank posiada bowiem uprawnienie do dokonania oceny zasadności takiego wniosku i ma prawo odmówić takiej restrukturyzacji. Jednakże do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie wniosku o restrukturyzację bank nie jest uprawniony do składania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu.

Przenosząc powyższe zasady na realia niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powód wszczął procedurę restrukturyzacyjną. Pomimo, że nie poinformował pozwanego w wystosowanych pismach o uprawnieniu do złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia to jednak przystąpił do tej procedury, wbrew twierdzeniu pozwanego wskazał również, iż dotyczy ono zadłużenia pozwanego. Z materiału dowodowego wynika bowiem, że takowe wnioski datowane na dzień 30 stycznia 2017 r.; 24 marca 2017 r.; 10 sierpnia 2017 r. zostały złożone przez pozwanego (k. 89-91,94-95,206). Nadto dowody w postaci pism powodowego banku z dnia 2 marca 2017 r.; 27 kwietnia 2017 r.; 17 października 2017 r. upoważniały Sąd do przyjęcia, iż bank przystąpił do procedury restrukturyzacyjnej, a jej zakończenie nastąpiło podjęciem decyzji odmownej co do każdego z tych wniosków. Do podjęcia takiego rozstrzygnięcia strona powodowa miała pełne prawo.

O ile powyżej przytoczone zarzuty pozwanego okazały się nietrafione to jednak należy zgodzić się ze stroną pozwaną, iż w aktach brak jest dowodu na skuteczne doręczenie oświadczenia o wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 9 grudnia 2013 r. numer (...) Rację ma pozwany wskazując, że jedną z gwarancji skuteczności doręczenia pocztowego - poza aktualnym adresem – jest także jednoznaczne, niebudzące wątpliwości oznaczenie adresata. W obrocie pocztowym, wyznacznikiem identyfikującym osobę jest jej imię i nazwisko, które indywidualizuje, a zarazem identyfikuje określoną osobę w społeczeństwie, stanowiąc także element konstytutywny wszelkich czynności prawnych i faktycznych podejmowanych przez tę osobę oraz czynności podejmowanych wobec niej. Jest przy tym oczywiste, że chodzi o nazwisko tzw. aktualne, oficjalne, którego osoba używa w kontaktach publiczno- i prywatnoprawnych jako elementu wyróżniającego oraz identyfikującego. W niniejszej sprawie strona powodowa wskazuje, iż doszło do doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu. Treść wyciągu z książki nadawczej (...) S.A., który został dołączony do pisma z dnia 18 października 2019 r. nie uzasadnia jednak takiej konkluzji. Prawdą jest, że zgodnie, z twierdzeniami strony powodowej przesyłka została skierowana na właściwy adres pozwanego (pозwany wielokrotnie podawał go w kierowanych do banku pismach), niemniej jako adresata zamiast R. T. (1) wskazano R. T. (2). Strona powodowa podała więc, nieprawidłowe dane identyfikacyjne pozwanego, co jest o tyle istotne, że to z dużym prawdopodobieństwem mogło skutkować niemożnością odbioru pisma w sytuacji awizacji przesyłki (placówka mogła odmówić wydania pisma z uwagi na wskazanie nieprawidłowego odbiorcy). Procedura doręczania przesyłki skierowanej na adres ul. (...) w W. przez pracownika poczty w tym przypadku nie jest jednak znana, a powodowy bank nie przedstawił żadnych innych dowodów wskazujących na doręczenie pozwanemu przesyłki zawierającej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 9 grudnia 2013 r. numer (...), podobnie jak dowodu doręczenia czy chociażby skierowania na adres pozwanego wezwania z dnia 19 lipca 2017 r. Brak więc podstaw do uznania, jak chce tego strona powodowa, że pozwany miał możliwość zapoznania się z jego treścią.

W ocenie Sądu, powyższe względy przemawiają za uznaniem, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, a co za tym idzie nie doszło do postawienia całej wierzytelności w stan wymagalności. Wskazana okoliczność uniemożliwiła uwzględnienie roszczenia banku dochodzonego w tej sprawie, o czym Sąd orzekł w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim sentencji wyroku, na zasadzie określonej w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. W myśl art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie natomiast z art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Wskazania wymaga to, że w związku z oddaleniem powództwa w całości, to właśnie powódkę uznać należało za stronę, która przegrała niniejszą sprawę i w związku z tym za stronę, na której spoczywa obowiązek zwrotu kosztów procesu stronie powodowej. Na koszty koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł - Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.